

- 9) Czy art. 10 ust. 2 lit. g) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że nieprawidłowe wskazanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie o kredyt zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem (kredytobiorcą) należy uznać za brak wskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie o kredyt, a sąd krajowy powinien wyciągnąć konsekwencje przewidziane w prawie krajowym na wypadek niewskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie o kredyt konsumencki?
- 10) Czy art. 22 ust. 4 dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w prawie krajowym sankcja nieważności umowy o kredyt konsumencki, w ramach której zwrotowi podlega jedynie wypłacona kwota główna, jest proporcjonalna w wypadkach, w których umowa o kredyt konsumencki nie zawiera dokładnego wskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

(²) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”), Dz.U. 2005, L 149, s. 22.

(³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG, Dz.U. 2008, L 133, s. 66.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 10 sierpnia 2021 r. – WA / Direcția pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date din Ministerul Afacerilor Interne

(Sprawa C-491/21)

(2021/C 481/23)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WA

Strona pozwana: Direcția pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date din Ministerul Afacerilor Interne

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 26 ust. 2 TFUE, art. 20, art. 21 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 4, 5 i 6 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (¹), należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które nie zezwalają na wydanie obywatelowi państwa członkowskiego dowodu tożsamości mogącego stanowić dokument podróży w Unii Europejskiej, ze względu na to, że obywatel ten ustanowił swoje miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim?

(¹) Dz.U. 2004, L 158, s. 77.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja) w dniu 16 września 2021 r. – CC/ VO

(Sprawa C-572/21)

(2021/C 481/24)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: CC

Strona pozwana: VO

Pytanie prejudycjalne

Czy sąd państwa członkowskiego zachowuje swoją jurysdykcję na podstawie art. 8 ust. 1 rozporządzenia Bruksela II ⁽¹⁾, jeżeli dziecko, którego dotyczy postępowanie, przenosi w toku postępowania miejsce zwykłego pobytu z państwa członkowskiego do państwa trzeciego, które jest stroną konwencji haskiej z 1996 r. (zob. art. 61 wspomnianego rozporządzenia)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. 2003, L 338, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2009, L 70, s. 19; Dz.U. 2009, L 347, s. 32; Dz.U. 2016, L 99, s. 34).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky (Republika Czeska) w dniu 20 września 2021 r. – QT/ 02 Czech Republic a.s.

(Sprawa C-574/21)

(2021/C 481/25)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud České republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: QT

Strona pozwana: 02 Czech Republic a.s.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyrażenie „utracona prowizja” w rozumieniu art. 17 ust. 2 lit. a) tiret drugie dyrektywy Rady 86/653/EWG ⁽¹⁾ z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek należy interpretować w ten sposób, że prowizję taką stanowi również prowizja za zawarcie umów, które przedstawiciel handlowy zawarłby, gdyby nie rozwiązano umowy agencyjnej, z klientami, których pozyskał dla reprezentowanego podmiotu lub z którymi znacznie zwiększył obroty handlowe?
- 2) Jeżeli tak, to na jakich warunkach konkluzja ta odnosi się również do tzw. jednorazowych prowizji za zawarcie umowy?

⁽¹⁾ Dz.U. 1986, L 382, s. 17.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Itä-Suomen hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 22 września 2021 r. – J.M.

(Sprawa C-579/21)

(2021/C 481/26)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Itä-Suomen hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: J.M.

Inni uczestnicy: zastępca inspektora ochrony danych, Pankki S